

IOANA DUDA

Jurnalul primei mele morți

EDITURA

HERG BENET

**Jurnalul
primei mele morți**

Colecția $\sqrt{7}$

EDITURA
HERG BENET

2016

© 2016 Ioana Duda

© 2016 Editura Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Katarina Gondova | Adobe®

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUDA, IOANA

Jurnalul primei mele morți / Ioana Duda. - București :

Herg Benet, 2016

ISBN 978-606-763-070-1

821.135.1-31

Tipărit în România

IOANA DUDA

Jurnalul
primei mele
morți

FRAGMENTE DIN CARTE

EDITURA
HERG BENET

*„Being alone never felt right. Sometimes it felt good,
but it never felt right.“*

Charles Bukowski

Mamei mele, Celei iubite, iubiților mei, și Lui.
Toți m-au rănit. Pe toți i-am rănit.
Și din toată suferința, a ieșit ceva bun: cartea asta.

În ultimele zile, cel mai mult m-au apăsato nopțile. În următoarele ore, vor fi și zile, și nopți. Retrăite. O merită. Fiecare zi și fiecare noapte. Oricât de mult au durut, m-au trăit. Da, ele pe mine. Pentru că viața e mai mare decât noi. Ne include. Ne trăiește. Exact cum crede de cuviință. Pe mine, până la ardere. Iar azi flacăra care am fost e gata să se stingă. I-a venit timpul. Stingerea!

Ora 19.00

Mă numesc Valentina, am 32 de ani și mâine o să mă omor. Pe la 9.25.

Pe la șapte mă opresc din băut. O să am grijă să nu mă îmbăt. Am băut atât de mult la viața mea, încât pot bea litri după litri fără să mă îmbăt. Nu le amesteci, bei multă apă, la un moment dat te oprești și iei o gură de aer, poluat, indiferent dacă stai la țară sau oraș, poate chiar mănânci ceva. Îmi beau cafeaua, fumez jumate de pachet de țigări, poate chiar citesc vreo două pagini, că-mi place la nebunie să citesc dimineața, când e liniște și ziua nu-i încă zi, doar trâmbițează pe retină.

Apoi ascult Ana, de la Vama Veche, fac un duș rapid, mă îmbrac în cea mai frumoasă rochie, aia albă și plină de flori mari, roșii și galbene, îmi caut vreo 20 de minute cheile de la mașină, că mereu uit unde le-am pus. Cobor, urc în mașină, bag în marșarier, poate chiar lovesc o altă mașină, încercând să ies din parcare (ar fi a treia. Cu noroc), dau drumul la muzică și bagă mare, înspre casa părinților mei, care-i la vreo 60 de kilometri de orașul ăsta pe care îl iubesc visceral.

Ce dacă mor? Trebuie să știu încotro merg, altfel risc vreun accident în oraș, că așa-s eu; dacă nu știu clar unde trebuie să ajung, sigur mă pierd pe drum. Și în loc să ajung în oala în care o să îmi pună cenușa, ajung prin vreun spital, mă umflă ăia de somnifere și anestezice și s-a dus pe pulă moartea mea.

O să zbor în hău prin parapetul de la kilometru' 48, aproximativ. Sigur mor, pentru că o să am vreo 200 la oră. Cu toată viteza înainte. Cum am trăit, așa mor.

Tot drumul până acolo mă voi gândi cât de frumos e acasă, la ai mei. Mai ales acum, vara, când e totul verde. Toți copacii. Și sunt așa de mulți! Și râul curge ca acum mulți ani, când de cu dimineața ne luam prosoapele și plecam la plajă.

Nu existau pe atunci creme și uleiuri de bronzat. Nici nu am fi avut bani pentru ele, de abia strângeam niște lei pentru pachetul mic de Monte Carlo. Țăla de zece țigări. Și stăteam la plajă, povesteam despre băieți, că despre ce altceva poți povesti la 15, 16, 17, 18 ani, decât despre dragoste și îndrăgosteală? În niciun caz despre școală. Noi nici la ore nu povesteam despre școală. Că la ore nu prea eram la școală. Eram la birtul de peste drum ori la cafea, ori la bere. Fumam țigări la bucată și împărțeam halbe cu bere. Iar ca să avem bani de toate astea, făceam chetă prin liceu. Și când eram în vacanță nu mai făceam chetă, ci șterpeleam de la ai noștri bani cât să ne cumpărăm țigări. Atât. Că apă ne luam în sticle și o tăiam la plajă. Și săream de pe pod, de la vreo șapte

metri înălțime, direct în apă.

Un pic pentru că voiam adrenalină. Un alt pic pentru că voiam ca lumea să se oprească și să se uite la noi. Toți adolescenții au nevoie de atenție. Multă. Eu am avut-o. Cel mai mult în copilărie, când toți prietenii părinților mei mă iubeau până la paroxism și își doreau ca într-o zi să aibă un copil ca mine. Așa spuneau: „Când o să am copilul meu, vreau să fie ca Valentina“. Pentru că am fost un copil atât de iubit, încât la patru ani știam să citesc, recitam *Dușmancele* și *El Zorab* al lui Coșbuc, poeziile Elenei Farago, pe la cinci ani deja povesteam cu Anuță, vecina de palier, cât e de greu să fii căsătorită și cu copiii, soțul mai vine băut acasă, iar tu îl bați cu furtunul de la mașina de spălat. Asta cu furtunul nu am auzit-o niciodată acasă, iar tata nu venise niciodată băut. Machit, uneori, dar cât să fie bucuros. Niciodată deranjant. Cel puțin nu în copilărie.

Mai apoi... mai apoi am încercat să uit. Aproape că mi-a ieșit. L-am iertat.

Apoi, la școală, învățătoarea s-a îndrăgostit de mine. Și acum i se luminează privirea când ne vedem.

Ca să nu o lungesc prea mult, treaba e că în copilărie am fost nespus de iubită și apoi am crescut și ai mei nu au mai prea avut timp de mine, pentru că mama a început să muncească, iar pentru tata niciodată nu am fost un copil, ci mai degrabă o soră. În sensul că mama mea, soția lui, era și mama lui. Psihologic.

Nu am o familie incestuoasă. Ușor dereglată, da.

Dar decentă. Prea decentă pe alocuri.

Și uite așa am ajuns, în adolescență, să sar și eu de pe poduri. Neavând vreo intenție morbidă, ca cea de acum, ci doar aia de a atrage atenția. Absolut normală și pardonabilă în cazul unui adolescent confuz, frustrat și care vrea să își găsească identitatea. Și nu am reușit nici acum. Nu știu dacă sunt femeie, copil, androgin, scriitoare sau o anonimă. În fine.

Îmi place acasă, la ai mei, mai ales vara, după cum spuneam. Da' mă duc acolo tot mai rar. Pentru că am încercat să mă conving că viața mea e aici, în orașul ăsta cu vreo 300.000 de locuitori, teatru, operă, umbreluțe colorate atârtnate vara prin centru, unde se țin concerte și sunt librării, mall-uri unde poți face shopping, piețe mari și rotunde, pavate cu piatră cubică și unde clădirile sunt luminate noaptea, exact ca în vederi. Cu tineri care vara ies în piață, cu chitara, stau pe iarbă și cântă până pe la 11 noaptea. Ar cânta și mai mult, dar nu le dă voie legea. Păcat.

Mereu am spus că legile sunt bune atâta timp cât nu înlănțuiesc spiritul omului. Iar oamenii au nevoie să cânte. Să picteze. Să scrie. Să danseze. Să sculpteze. Ca să rupă lanțuri. Ca să mai aline dureri. Ca să aibă impresia că viața poate fi și frumoasă. Și chiar e, atunci când creează. Pentru că arta mai spală căcaturile și mizeriile în care ne înglodăm zi de zi.

Și văzând eu toate astea, am crezut că mă pot așeza în orașul ăsta, pe care îl iubesc. Și am început să nu mă

mai prea duc în orașul celălalt, pe care îl iubesc doar prin prisma a ceea ce am trăit în el, copilă și adolescență fiind.

Dar nu aș putea trăi acolo nici în ruptul capului. E pustiu. Și lumea e închisă la minte și judecă, și are prejudecăți, și nu citește, și e invidioasă. Și nu te poți căca fără ca ceilalți să afle. Toți vor să scormonească în viețile altora, și când nu le dai ocazia, pentru că le spui tu, pe șleau, cu cine, când și de câte ori te-ai futut, cască ochii și scuipă venin. În sân. Că n-au curaj să scuipe pe tine. Te înjughie cu privirea, întocmai ca omul rău care află de binele altuia și simte că ia foc. Pentru că el n-are. Ar vrea, cum nu? Dar nu își dă voie și atunci se înfurie. Pe el însuși.

Oamenii proști habar nu au că față de ei simt tot veninul și furia. Tocmai pentru că sunt proști și incapabili de introspecție. Oamenii proști nu gândesc. Ei se aliniază standardelor, cutumelor, regulilor scrise și nici în ruptul capului nu ar face altfel decât toți ceilalți. Așa e cel mai ușor.

Dar e un loc acolo. Singurul loc în care îmi mai trag sufletul, în afară de casa alor mei. O terasă, pe malul râului. Unde au cea mai bună cafea din oraș și un cappuccino spumos și ieftin. Adică o apă minerală și un cappuccino costă 10 lei. Nu știu cât costă separat, pentru că le beau mereu împreună. Logic, costă foarte puțin. Și au perdele din bumbac, albe, care se unduiesc atunci când bate puțin vântul.

Înainte să virez înspre parapet, exact la locul ăsta mă voi gândi. Cum stăteam acolo vara trecută, citeam Anais Nin și beam cappuccino. Dulce. Și simțeam că-s acasă. Mă ardea soarele pe mâini și un pic pe picioare și picul ăla nu îmi ajungea, așa că îmi întindeam picioarele pe scaunul din față, să ard toată. Era bine. Atât de bine, de nu m-aș mai fi ridicat niciodată de acolo. Era cald, și bine, și acasă.

La toate astea mă voi gândi, ca să mor zâmbind. Știu că așa va fi, pentru că imaginea asta e una dintre puținele din ultimele luni care mă face să zâmbesc. O fracțiune de secundă. Ca și când nici nu a fost. Și apoi revine durerea.

Ăsta e planul A. Planul B e să iau somnifere. Și tot în rochie înflorată și cu balerini colorați. Aranjată. Pentru că mereu am fost o superficială și aspectul exterior a contat. Vreau să mor frumoasă. Iar planul B trebuie musai să fie. Mă cunosc. S-ar putea să mi se facă frică până dimineață.

Nu de actul în sine. Că știu. La un moment dat mi se face somn, încet, tiptil și gata. Am adormit. Frumoasă și tânără. Cu sufletul țăndări, însă. Dar nu au ei de unde să știe. Că oamenii, dacă te văd aranjat și frumos, că râzi și dansezi, doar își zic: „Vai, dar era așa de tânără și frumoasă! Avea tot ce își dorește“.

Nu, pe bune? De unde știu ei cât de neiubit e un om? De ce nu spun: „Vai, ce păcat! Așa tânără și frumoasă. Și neiubită?“.

Așa că sunt hotărâtă. Trei cutii de Xanax, dau peste cap jumătate de sticlă de whiskey, pentru că am încercat cu vin, odată, și nu a mers, mă întind în pat și gata. O să adorm. Niciodată nu am fost mai hotărâtă ca acum.

Strâng ăstea trei cutii de aproape un an. De când cu Despărțirea. Cam din trei în trei luni mă duceam la medicul de familie. Știam că are stoc și îi spuneam că nu pot dormi, că am multă treabă la job și am nevoie să mă odihnesc, că sunt disperată. O dată nu a vrut să îmi dea. Mi-a spus că îmi dă trimitere la psihiatru. Am simțit că se despică pământul. Că mă sufoc. Mi-am revenit rapid. L-am mințit că pur și simplu nu am timp, pentru că am o groază de deadline-uri și, până la urmă, ce rost are, că doar nu-s bolnavă? Iar ăla, inconștient cre'că, mi le dădea pe sub mână.

Sinucigașul premeditat e ca drogatul: își vinde și mama ca să obțină ce vrea.

Și mi le-a dat. Adevărul e că nu mințeam 100%. Chiar nu mai puteam să dorm. Și când se întâmpla adormeam mereu târziu și aveam coșmaruri. După trei-patru ore mă trezeam, udă learcă, și aprindeam becurile în toată casa. Mă ghemuiam cu genunchii la piept, stăteam așa și mă uitam în gol. Ca un om nebun.

De slăbit nu am slăbit. Pentru că eu mănânc compulsiv când sufăr. Și beau. Mai mult decât mănânc. Nu-s alcoolică. Știu, pentru că încep să mă îmbăt de abia după prima sticlă de vin. Și în fiecare seară topesc cel puțin două. Și chiar așa, tot nu reușesc să dorm. În fine.

De fiecare dată când mă duceam la el, era clar că nu eram în apele mele. Îmi frământam mâinile, eram agitată, uneori izbucneam în plâns. Niciodată nu izbucnești în plâns fără motiv. Aveam cearcăne și privirea din ce în ce mai sticloasă. Așa că mi-a dat cutia. Știi sigur că trei îmi ajung. Data trecută am luat două și am băut vin. Am dormit vreo două zile, după care m-am trezit de parcă m-ar fi lovit cineva cu o lopată în ceafă. Mi-am revenit de abia a doua zi de la trezire. Acum sunt sigură că voi reuși. Ori mașina, ori Xanaxul. Văd eu. Dimineată.

Și chiar dacă aleg planul B, melodia e tot Ana.

Când s-a întâmplat Despărțirea, l-am trimis un sms și i-am spus: „Sper ca melodia asta să te urmărească mereu“. Am fost rea. Egoistă. Știam că îl durea și pe el. Probabil în momentul ăla nu l-am iubit. Sau poate a fost singurul moment în care m-am iubit mai mult pe mine. Îmi reproșez inclusiv asta. Sunt judecător și acuzat. Din păcate, nu s-a arătat niciun avocat al apărării. Probabil l-aș fi ucis.

În ziua Despărțirii, am decis că nu mai are niciun rost. Nici că soarele răsare, nici că nu știu ce îmi aduce ceasul, nici că am prieteni, părinți, colegi care mă iubesc și ar suferi. Nici că aș putea scrie alte cărți și tot mai multă lume mă va citi și iubi, și poate aș fi reușit să am atât de mulți bani, încât să le fac multe cadouri și Matildei, și alor mei, și lu' frate-miu.

Pe Matilda să o trimit vreun an într-o vacanță prelungită în țările arabe, să îi treacă dorul de ele și să se

potolească odată. Să vadă că nu are ce căuta în mediul ăla ostil și arhaic, mult prea tern în viața de zi cu zi pentru ea, care-i numai culoare și nebunie.

Alor mei, un concediu la mare, în apropierea unui oraș. Poate la Capri. Și în fiecare zi tata ar pleca la pescuit, dis de dimineață, iar mama ar lua feribotul și s-ar duce la Agropoli sau Salerno. Ar colinda străzile mici și mari, cu și fără flori la geam, și ar asculta curioasă, ca un copil mic, strigătele localnicilor, care sunt cei mai vii dintre italieni. Și cei mai primitivi. La orice ușă bați și spui că îți e foame ori sete, te invită la masă și nu îți mai dau drumul până nu ești întremat. Și cu cât e mai sărăcăcioasă casa, cu atât te vei simți mai bine și va fi mai multă voieșie.

S-ar putea să pleci cu o ușoară durere de cap, pentru că vorbesc mult și tare, dar, odată plecat, marea și aerul clar, ferestrele cofetăriilor pline cu baba și cannoli, tiramisu și înghețată din lapte de bivoliță, îți vor lua cu valul, briza și culoarea orice durere. De cap ori suflet. Pentru că totul e atât de colorat și bun, știi că-i bun fără să guști, doar simți cum îți mângâie papilele gustative și cerul gurii și ochiul. Iar când guști... mmmmmm, nu te-ai mai opri. Puf! Gata durerea. Ca prin minune.

Ar râde și mama. Și apoi s-ar duce la castel, la Agropoli, sus, și de acolo s-ar pierde pe mare. Că ți se deschide la picioare. Toată. Fără rezerve. Și se joacă încontinuu cu retina ta, pentru că e când albastră, când gri, când verde, de habar nu mai ai ce culori sunt ălea.

SFÂRȘIT FRAGMENTE

Ora 19.00	11
Ora 20.00	32
Ora 21.00	51
Ora 22.00	63
Ora 23.00	89
Ora 24.00	117
Ora 01.00	153
Ora 02.00	170
Ora 03.00	179
Ora 04.00	199
Ora 05, 06, 07, 08, 09	201
Ora 10.00	202

www.hergbenet.ro

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9

Sector 2, București, România.

E-mail: editor@hergbenet.ro

Bun de tipar: septembrie 2016. Apărut: 2016.

Tipărit în România.

Matilda, e exact cum ai spus: nimeni nu poate salva pe nimeni altcineva. Poți suferi împreună cu ei, dar nu îi poți salva. Îi mai poți alina, ca atunci când faci un calmant unui bolnav în chinuri, dar efectul trece și doare din nou. În fața suferinței și a morții suntem singuri. De abia atunci suntem cu adevărat singuri.

„Aceasta este o carte. Nu vă luați după spusele personajului principal, «eu nu sunt scriitoare», sunt doar cuvintele unui personaj, iar personajele nu scriu cărți. Aceasta este o carte pe care o veți iubi, asta după ce veți trece prin a vă plăcea foarte mult, a nu o putea lăsa din mână, a intra în panică atunci când n-o găsiți pe noptieră, pe masă ori în geantă, a cita din ea, a zâmbi la amintirea anumitor pasaje și alte manifestări ale îndrăgostirii la prima vedere. O veți iubi, vă va obseda și o veți și visa. Nu așa se manifestă o iubire omenească adevărată?“

ANA BARTON

„Citește-o numai după ce ți-ai scos masca pe care o porți prin lume. Dacă ești printre norocoșii cărora le vorbește pe limba lor, cartea asta s-ar putea să te învețe să arzi, așadar să te salveze.“

CRISTINA NEMEROVSCHI

www.hergbenet.ro

ISBN 978-606-763-070-1

9 786067 630701 >